

אסטרטגיית הכיבוש האסלאמי בעבר ובהווה והמקרה הישראלי

מרדכי ניסן

מוסלמים להתיישב בארץ הנכבשת, קביעת שפתם כלשון החברה והשלטון, מחיקת הזהות הדתית הקודמת על ידי הפיכת כנסיות או מבני תפילה אחרים של לא-מוסלמים למסגדים, בהמרת דת המונית לחיק האסלאם, ובהרחקת תושבים ותיקים מקרב הציבור הנכבש. שינוי זה בתחום האזרחי והעממי עשוי להתרחש במשך תקופה ממושכת מאד.¹ ייתכן גם ששינויים חברתיים מקיפים אלה מתרחשים עוד בטרם הושלם הכיבוש הצבאי.

■ תנופת הכיבוש האסלאמי בהיסטוריה

מה שנים לאחר מותו של מוחמד, מייסד האסלאם, השתלטו צבאות המוסלמים בכוח החרב על מרחבים אדירי-ממדים, מאסיה התיכונה בואכה סין, עד צפון אפריקה ועד דרום ספרד. בלב מפת האימפריה המוסלמית שהתהוותה שכן המזרח-התיכון. שינויים עמוקים עברו על החברות שנפלו לידי המוסלמים. ערבים ממדבר חצי האי ערב התיישבו בדמשק, חומס וחלב, הקימו את בצרה בדרום עיראק ולאחר-מכן את בגדד הבירה עצמה, כבשו והתיישבו במזרח פרס, השתקעו במצרים ולימים בנו את קהיר, דהרו לצפון אפריקה והגיעו עד הים האטלנטי, חצו את גיברלטר לאירופה והגיעו לצרפת. תהליכים דורסניים של התאסלמות התרחשו בארצות רבות כמו איראן, סוריה והמגרב. השפה הערבית השתלטה על המרחב ודחקה את היוונית, הארמית והקופטית. ציוויליזציות שהיו קיימות מאות שנים הלכו ונתדלדלו, והאסלאם עשה חיל.²

לאחר-מכן הגיע תורו של הגזע התורכי מאסיה על מנת לקדם הלאה, בכיוון מערב, את התפשטות האסלאם. נכבשו אזורים ארמניה ורמת אנטוליה, ועד דרום מזרח-אירופה. מתיישבים תורכים נעו לעבר בולגריה והמירו את דתם של

התפתחויות שחלו באסלאם המיליטנטי והיסודני בעשרות השנים האחרונות מוכיחות שוב ושוב כי האלימות הינה דרך פעולתו של הגיהאד. האסלאם מכה קשות בכל מקום, ודימויו מתעצב בהתאם: המוסלמי הוא מחבל המחזיק בקלציניקוב, משגר טיל קסאם, מייצר פצצת גרעין, חוטף מטוס לצורך מנה-פיגוע ומצמיד לגופו חגורת נפץ. על הקרבן הממוקד שעומד מנגד, נתון תחת איום אסלאמי קטלני, להיערך צבאית ומוטב לו שלא יתמהמה. אין מקום להתכחש להיבט הצבאי-טרוריסטי, יש לראות בו את לב ליבו של מסע ההשתלחות וההתפשטות של האסלאם בעולם.

דא עקא, בכך לא מתמצת חזות האיום האסלאמי במלואו. קיימת בעיה נוספת, אמנם קשורה ועם זאת שונה לגמרי. והיא חמורה לאין שיעור. מורכבת, מתעתעת ומוסתרת, והיא המשכה ומיצויה של האיום הצבאי והטרוריסטי הגלוי.

האסלאם עושה ופועל על מנת להכשיר את הקרקע הציבורית להשלמת הכיבוש והניצחון באמצעות תהליכי חדירה לחברת האויב והפיכתה ל"בית האסלאם" (אר אל-אסלאם). חשוב לשים לב לא בהכרח לתכנית המלחמה המבצעית אלא לקווי מתאר סוציולוגיים. לאחר מסע הכיבושים הגדול בראשית תולדות האסלאם, בא שלב התמורה הדמוגרפית והתרבותית בתוך המדינה הנכבשת. המוסלמים אינם מצמצמים את יעדיהם לגביית מסים והטלת משטר השפלה על הלא-מוסלמים. הם פועלים על מנת למחוק את הרכב האוכלוסייה, באמצעות הבאת

ד"ר **מרדכי ניסן** מרצה בלימודי המזרח-התיכון באוניברסיטה העברית בירושלים, במסגרת תכנית המכינה. ספריו האחרונים עוסקים בלבנון, אסלאם, ומיעוטים במרחב.

¹ ראה ספרה של החוקרת בת יאור, *הדימיס – בני חסות: יהודים ונוצ' רים בצל האסלאם*, ירושלים: כנה, 1986.

² Andrew G. Bostom, ed., *The Legacy of Jihad: Islamic Holy War and the Fate of Non-Muslims*, Prometheus Press, 2005.

לא מעט מקרים של התגברות אסלאמית נובעים היום, בדומה לעבר, מהתעצמות דתית, דמוגרפית וחברתית, על פני מספר רב של שנים. נזכיר את ניגריה, המדינה הגדולה ביותר באוכלוסין ביבשת אפריקה, בה מתרחש תהליך אסלאמיזציה מואץ, עד כי המוסלמים הגיעו לכדי מחצית מכלל תושבי המדינה. באזורי הצפון מטילים המוסלמים את חוקי השריעה, בענייני אישות ומעמד האישה. תפיסת השטח משמשת מצע רחב להשתלטות מלאה.

עוד מסגד ומדרסה, עוד מרכז תרבות ואיגוד צדקה, עיתון וערוץ טלוויזיה בונים ברכיביהם את מכלול מערכות הנשק התרבותיות האסלאמיות, באסטרטגיית כיבוש שאיננה, כשלעצמה, מושגת בהכרח על טרור וטיל. ראו זה פלא: אינדונזיה, המדינה המוסלמית הגדולה ביותר באוכלוסייה בעולם, קיבלה את האסלאם במרוצת מאות בשנים מבלי שהיה צורך באלימות. אסלאמיזציה יכולה להיות תהליך ארוך, המלווה בהטפה דתית תוך כדי דו-קיום (זמני) עם תרבות מקומית טרום-אסלאמית.⁵ חזות השלום יכולה לקפל בתוכה קו בדוק של גייהאד מן הסוג הזה.

במעגל רחב יותר, מעבר למוזה"ת, אפריקה ואסיה, מגמת הכיבוש בעיצומה. המצב באירופה, לדוגמה, מחייב התייחסות.

המוסלמים מהודו, פקיסטן ותורכיה, והערבים מצפון אפריקה והמפרץ הפרסי כבר הגבירו את נוכחותם במדינות אירופה לכדי מהלך אסלאמי של הפיכת אזורים בערי היבשת למאחזים אסלאמיים, כאיים אוטונומיים ממש. המיליונים הרבים של מוסלמים במרכז ומערב אירופה – בצרפת, הולנד, גרמניה ועוד – מתחזקים מספרית וחברתית מיום ליום ביחס לחברות המארחות אותם. ממדי ההגירה של מוסלמים לאירופה ושעורוי הילודה המועדפים שלהם, מאיימים במרוצת השנים לחולל שינוי מהפכני ביחס הדמוגרפי מול הציבור הנוצרי המקומי. בשכונות עם ריכוזי אוכלוסייה מוסלמיים באנגליה, דוחקים המהגרים בתושבים האנגלים הוותיקים לעזוב. בסיכום, אירביה (Eurabia), כלומר הערביזציה של אירופה והתמזגות עד לכיליון של אירופה עם הציטויליזציה הערבית-מוסלמית, מבשרת שלב נוסף, ישן נושן בהשתלחות של האסלאם על היבשת שהדפה את הגייהאד בעבר, אך מתקשה לעשות זאת עתה.⁶

■ דרכי הכיבוש הערבי בישראל

מדינת ישראל עומדת בפני בעיה קשה ביותר מול ערביי ארץ ישראל. סממנים אלימים ורצף בלתי פוסק של לחימה מלווים אותנו שנים רבות מאד. אולם, ראייה נכונה של הבעיה מחייבת התמקדות בעצם הימצאותם של מיליוני ערבים, חדורי אמונה שזו פלשתין ארצם ולא ארץ העברים הקדומה של העם היהודי. ערבים אלה, גם בתוך הארץ, בשני צידי הקו הירוק, רואים בישראלים ציבור זר ותלוש, שיחלף ויעלם עם הזמן. זו לא תחזית צבאית בהכרח אלא תחזית דמוגרפית עם אפיונים תרבותיים, דתיים וחברתיים מובהקים. ניצחון הערבים יושג בשכונות עם היהודים, ממש בשכונות ובערים ולא דווקא בשדות הקרב, למרות שלטרור הפלשתיני-אסלאמי תפקיד חשוב בהשלטת אווירה של חרדה ותחושת

נוצרים בסרביה/בוסניה, אלבניה ומקדוניה. בשנת 1453 נפלה קונסטנטינופול הביזנטית נוצרית לידי הכובשים המוסלמים ושוב הגיעו מתיישבים תורכים, תפסו בתים ובנו בתים חדשים בעיר הנוצרית הכבושה, ששמה שונה לאיסטנבול. עד המאה ה-18 הייתה עדיין מחצית האוכלוסייה של העיר נוצרית (ושכונת גלאטה ברובה יהודית). היום, מבין כ-15 מיליון תושבים מהוות העדות הנוצריות קומץ שולי בהרכב האוכלוסייה. העיר אורפה שבדרום תורכיה, מקודשת מימיה הראשונים של הנצרות במזרח, הפכה מזה זמן רב תחת השפעה ושליטה תורכית לעיר מוסלמית. אסיה הקטנה רוקנה כמעט כליל מנוצרים ויהודים, והמוסלמים לבדם שולטים בה.

וכך התקדם המכשף התרבותי המוסלמי לארצות וערים אחרות. הנוצרים בסוריה הצטמצמו למיעוט של כ-15 אחוזים מן האוכלוסייה בראשית המאה ה-20, וכעת הם מונים כ-6 אחוזים בלבד. הנוצרים של מצרים, שהיו רוב גמור באוכלוסיית ארץ הנילוס בעת הכיבוש הערבי בשנת 641, איבדו את מעמדם ומהווים, אולי, כ-10 אחוזים מתושבי מצרים היום. בירדן הולך ויורד אחוז הנוצרים לכדי כחמישה אחוזים בלבד.

מצב הנוצרים בקרב הפלשתינים בארץ-ישראל עגום למדי ונמצא במגמת הכחדה עדתית, וזאת כמעט ללא שרשרת סיבתית של אלימות אסלאמית. על הערים שבעבר היה בהן רוב נוצרי השתלטו המוסלמים ללא קשיים יתרים. בנצרת, שבשנת 1918 שני שלישים מאוכלוסייתה היו תושבים נוצרים, יש כעת 70 אחוז מוסלמים.³ נתונים דומים מאפיינים את המצב הדמוגרפי בבית לחם. שיעור הנוצרים בקרב אלה המזוהים כפלשתינים ירד בארץ כולה לחמישה אחוזים לערך. עם זה, נחטא בחסר אם לא נציין, לשם השלמות התמונה, דוגמה טרייה לפרץ אסלאמי פראי נגד נוצרים: בעיירה טייבה, הנמצאת ליד עפרה, השתלחו מוסלמים מכפר סמוך על נוצרים חסרי ישע ועל רכושם, בתואנה של פרשיית אהבים אסורה בין נוצרי ואישה מוסלמית.⁴

אנו עדים אפוא למגמת כיבוש המתרחשת בהתמדה ובנחישות. האמצעים שפועלים למימוש תרחיש זה, בצל אלימות ומדי פעם כפועל יוצא ממנה, הם: הגירה והתיישבות קולוניאליסטית מוסלמית שבאה מבחוץ, במקביל ליציאה של תושבים לא-מוסלמים, מקרים של התאסלמות ושיעור ילודה גבוה בהרבה בקרב מוסלמים לעומת אחרים. המארג התרבותי שמאפיין את המוסלמים והערבים נתפס כשתלטי ומתנשא. באשר הם נמצאים חשים המוסלמים את עצמם בבית. דפוס סוציולוגי מעין זה פועל נגד ציבור ותיק שחש את רעידת האדמה החברתית והדתית המערערת עד היסוד את קיומו ההיסטורי.

לא פעם אנחנו שומעים על רצון המוסלמים לדו-קיום ולחיים בצוותא, ואף על בסיס שוויוני. אך זו הצגת דברים חלקית ומטעה, שתכליתה לבלבל את האויב ולטרל את ערנותו נוכח הבאות. הרי האסלאם מחייב עליונות של המוסלמים והשלטת דתם על החברה ככל שהדבר אפשרי. המנהג הידוע לכל, של המואזין הקורא בריש גלי למוסלמים לתפילה, ממחיש בעליל את השתלטות האסלאם ברשות הרבים. לדידם של הערבים זו מציאות נורמטיבית ומימוש של רצון אללה. אחרת יתבעו את עלבונם כאילו נרמסות זכויותיהם כציבור דתי.

³ Raphael Israeli, *Green Crescent Over Nazareth: The Displacement of Christians by Muslims in the Holy Land*, London: Frank Cass, 2002, p. 15. ראוי לציין את פרשת "מסגד שיהאב א-דין" שנועד לבנייה בממדים עצומים ברחבה שלפני כנסיית הבשורה, באופן שהיה מבליט את עליונות האסלאם על הנצרות. בינתיים נבלמה תכנית מוסלמית זו.

⁴ Daniel Pipes, "Christianity Dying in its Birthplace", *New York Sun*, 13.9.05.

⁵ Nehemia Levtzion, "Toward a Comparative Study of Islamization", Levtzion, ed., *Conversion to Islam*, New York: Holmes & Meier, 1979, pp. 1-23.

⁶ Bat Ye'or, *Eurabia: The Euro-Arab Axis*, Fairleigh Dickinson University Press, 2005; ראה ביקורת על הספר שהופיעה במיתב בגיליון יוני 2005.

אי-יציבות. כידוע, מוביל הדבר בישראל לעמדות מדיניות תבוסתניות ונכונות לנסיגה ובריחה מן המערכה הממושכת והמתישה.

הערבים היוו 9 אחוזים מאוכלוסיית המדינה בשנים 1949-1950, וכעת הם מהווים מעל 20 אחוזים, עם מגמת עליה. בתום מלחמת השחרור נשארו מעט מאד ערבים בעכו ובלוד לדוגמה. היום הם מהווים כרבע מכלל האוכלוסייה. גם העיר לוד, שנשארה עם כ-1,000 תושבים ערבים בלבד בתום הלחימה ב-1948, מאכלסת היום ערבים בשיעור של 27.5% מכלל האוכלוסייה.⁷ כ-60,000 ערבים עזבו את חיפה ב-1948 וחלקם במפקד האוכלוסין ירד ל-4 אחוזים בלבד. כעת הכפילו הערבים את מספרם היחסי ומהווים קרוב ל-10% מתושבי חיפה.⁸ וככה הולכת ורבה האוכלוסייה הערבית בערים מעורבות. ראוי לציין שהגירה ערבית לחו"ל מזערית, לפחות אצל המוסלמים שבהם.

לשכונות שהיו בהיווסדן על טהרת האוכלוסייה היהודית יש חזירה מתמדת של תושבים ערבים, דוגמה לכך ניתן למצוא בגבעה הצרפתית בירושלים. תופעה דומה מאפיינת את נצרת עילית. סוגיית הישוב קציר, וניסיונו של אורח ערבי להתיישב בו, המחישה את השאיפה, לכאורה תמימה, לחיות בישוב מפותח יותר מיישוב ערבי כלשהו. אולם אין לטעות – אחרי כניסת הערבי הראשון יבואו רבים אחריו. כך יפגע מארג חיי הקהילה היהודיים. אט אט יעזבו היהודים והערבים יכו שורש.

נכון הוא, שהערבים בארץ גילו חולשה לאומית לפני 1948 ואחריה, ללא הנהגה אחראית ומועילה ומוסדות לאומיים ראויים לשמם. אולם בזה לא נסגר מעגל הסכסוך. הציבור הערבי בתוך הקו הירוק שואף להיות לרוב, ובדרך להשגת מטרה זו הוא דוחף ללא חרף כדי לטשטש את זהותה היהודית של מדינת ישראל. סיסמת "מדינת כל אזרחיה" וערך של שוויון זכויות הם כלי נשק רעיוניים שמטרתם לחתור תחת אושיות המדינה היהודית ולמוטט אותה. יש כמובן ניסוחים נוקבים ואף חריפים הרבה יותר מפי ערבים בישראל, כמו דוברי התנועה האסלאמית האומרים: "אנו בעלי האדמה, אנו בעלי ההיסטוריה, אנו היינו כאן [קודם היהודים]". על פי המובאה מן הקוראן מכונים היהודים בעיתון של התנועה האסלאמית **קופים**.⁹ ערבים, שהתבטאות לועגת זו שגורה בפהם, יודעים היטב שמדינת ישראל הרפושה לא תגיב בשום צורה שהיא. חופש הביטוי בישראל מזמן הפך לרטוריקה חתרנית של ערבים המתנגדים לזכות הקיום של ריבונות יהודית בארץ ישראל.

בארסל מלחמת הפלשתינים בנו קיימים, עם זאת, עוד אמצעים. הקריאה ל"זכות השיבה" של פליטי 48 לכפרי הגליל, טבריה וצפת, חיפה ועכו, רמלה ולוד, יפו וירושלים, מבטאת אסטרטגיה של הפיכת היתרון הדמוגרפי היהודי על פיו. כמו-כן, הערבים בישראל לא חדלים לציין, בבחינת מהלך טכסי ולאומי, מקומות ישוב ומסגד מן הימים שלפני תשי"ח כמקור לזיקה שלא פקעה לאדמה. כמו כן מתרחשת הגירה רבתי של ערבים מיו"ש לתוך הקו הירוק, פועלים בלתי-חוקיים ושאר גונבי גבול למיניהם. נישואים בין ערביי יו"ש לבין נשים בעלות אזרחות ישראלית נועדה גם היא להוסיף ערבים למפקד האוכלוסין של המדינה. כפי שהוזכר לעיל, פריסה מתרחבת של התיישבות ערבית, שכוללת בנייה בלתי-חוקית והשתלטות על אדמת מרעה

בבעלות יהודית, היא דרך כיבוש המתחולל יום יום וללא הפסקה.

מדינת ישראל משקיעה מאמצים אדירים בפיתוח מערכות נשק מתוחכמות, וטוב שכך. אבל בכך לא תיושע באמת שהרי הקרב המכריע מתמקד בנחל עירון ובמרחבי הנגב, שאינם מהווים מוקדי מלחמה הדורשים הפעלת מערכות לחימה משוכללות. השליטה בקרקעות המדינה ואדמות הארץ במקומות אלה מאפיינת את הסכסוך בין היהודים והערבים. דין יהודה ושומרון דומה.

מדינת ישראל משקיעה מאמצים גדולים בחיפוש אחר מתכון מדיני מוצלח לשלום עם הפלשתינים. אולם לשווא. מטרת הפלשתינים איננה ויתור זה או אחר שתבצע ישראל במסגרת מו"מ, שהוא ביסודו מהלך הונאה גלוי המרוקן כל הסכם עמם מתוכן של ממש. היעד הפלשתיני הקבוע ועומד ובלתי ניתן לשינוי הוא כיבוש ארץ ישראל המערבית כולה והפיכתה לפלשתין ערבית ואסלאמית. הקרב המכריע אינו מתרחש באוסלו או בווינגטון, קמפ-דייוויד או שרם א-שיח. מוקד המשחק שם הוא בהתמודדות סביב מילים ונוסחאות בלבד. בתוך הארץ פנימה מתנהל מאבק הקיום האמיתי של עם ישראל.

■ אסלאם נגד ישראל

תפקידה של כל סקירה היסטורית הוא, בין השאר, ללמוד את קורות העבר כבסיס למה שעלול לקרות בעתיד. עם הטלת משטר הדיימי על לא-מוסלמים, תוך התרוששות כלכלית והתבזות דתית, התרופפו עדות נוצריות וקהילות ישראל. המוסלמים הציגו לא פעם ברירה אכזרית בפני "בני חסות" נחותים אלה: **אסלאם או מוות**. התאסלמו יהודים בתימן ופרס, כפי שהתאסלמו יוונים ובולגרים. לפעמים עמדו עמים נוצריים מול כורח עבדות שנכפה עליהם ונטמעו ואבדו לעולמים. מעשי ביזה וטבח של המוסלמים בלא-מוסלמים זרזו את השתלטות האסלאם במרחב. השמדת ארמנים בתורכיה, אשורים בעיראק ואפריקאים בסודן הן אך דוגמאות למסע האימים של האסלאם.

יהיו בוודאי קוראים שישתוממו לנוכח האפשרות המרומזת כאן לפיה מצב זה עלול לקרות בישראל, קרי: כי יהודים בנסיבות העלולות להתרחש בעתיד ולנוכח אילוצים קשים, ימירו את דתם לאסלאם! נכון שקיים שסע תודעתי בין מה שאפשר לכתוב כביזוי היהדות בישראל – בבחינת תסמין מסוכן כשלעצמו בתרבות הישראלית – לבין התבוללות בתוככי האסלאם ממש. אך מקרי שמד שכאלה כבר קרו לצערנו ולבושתנו בהיסטוריה של עם ישראל במרחב האסלאמי. נכון שרוב המהלכים שתוארו לעיל קרו בעקבות כיבוש צבאי מוסלמי, ורק לאחר-מכן חלו שינויים כה משמעותיים בחברה ובתרבות של האוכלוסייה הנכבשת. הכובש המוסלמי עיצב במרוצת הזמן מציאות דתית ולשונית חדשה, לוחצת ומאיימת ללא רחם. במשך הזמן התפוגגו, למשל, חישובי הקיום של נוצרים רבים במה"ת – שהתאסלמו או שעזבו.

ישראל של היום נתונה בסבך של מציאות אזורית מזרח-תיכונית המשקפת שליטה מוסלמית וערבית בעלת עוצמה רבה. הערבים שבתוך ישראל בגבולות 1949, שנוכחותם הולכת ומתחזקת – גדולה וגלויה, שחצינת

⁷ מידע מעירית לוד, לשכת הדובר, 15.9.05 ושיחה עם מר ראפת דיבסי תושב העיר לוד, 15.9.05.

⁸ מידע סטטיסטי מעירית חיפה, 13.9.05.

⁹ ראה מאמרו של גל ברנר במקור ראשון, 23.9.05.

ותובענית – ניזונים מן הסביבה הערבית הגדולה מחוץ לגבולות המדינה ומציבור פלשתיני תאב דם יהודי המריע לאש"ף-חמא"ס-ג'יהאד אסלאמי בשטחי יש"ע.

חשוב מאוד להוסיף לתרחיש המתהווה את הערבים בשטחי יהודה ושומרון. מבלי להיכנס לדיון לגבי מספרם המדויק של הערבים, זהו ציבור שגדל בצורה מאיימת וסוגרת על אזורי התיישבות יהודיים. עימותים סביב שליטה בקרקע פרצו במקומות שונים, כמו דרום הר חברון וגב ההר, ולדבר השפעה מצטברת על היחסים בין הצדדים. החיכוך הוא הכרחי ובלתי נסבל.

ככל שישראל פועלת לפי הכלל "היכן שיש ערבים לא יתיישבו או יגורו יהודים", ניצחונם של הערבים הולך ומובטח. כלל נוסף ומשתמע מזה אומר: "למקום בו יכנסו ערבים, משם יברחו היהודים". במאבק המוגדר ומתנהל על בסיס דמוגראפי-טריטוריאלי ידם של הערבים על העליונה. למעשה, זו דינאמיקה של כיבוש זוחל, נחוש ועתיר הצלחות. לאור זאת, ההכלאה של דמוקרטיה ודמוגרפיה עלולה לשים קץ לתקומת ישראל, ולהנציח, חלילה, את נרטיב הגלות בחיינו.

במובנים רבים ישראל משתפת פעולה עם הדומיננטיות האסלאמית. כך בהר הבית בירושלים. ישראל מגנה בפועל על קודשי האסלאם שמסמלים בגאון את כתישת היהדות והדחתה מן ההר, תוך כדי כך בוקעים דברי הסתה ושטנה נגד העם היהודי ומדינתו מאותו הר מוגן להפליא. כמו-כן, ישראל מכירה בשפה הערבית כשפה רשמית במדינה ומממנת מערכת חינוך ממלכתית בערבית, במקום להטיל על הציבור הערבי את מימון האחזקה וההפעלה של רשת החינוך הערבי. נכון יהיה לומר, שהערבים ודימויים כציבור המופלה לרעה נטמע בתודעה הישראלית במישורי חיים רבים. הערבים מנצלים זאת ותובעים את הזכות להחריב את ישראל בדרכי צדק ושלום – דהיינו, באמצעים פוליטיים, דמוגראפיים, תרבותיים ואחרים הנחשבים כשרים למטרה זו.

סוגייה זו, של התביעה הערבית החוזרת ונשנית, ראויה להדגשה. כל דרישה ערבית כלפי ישראל בשם זכויות אזרח וזכויות דתיות, אותה מעלים עשרת חברי הכנסת הערבים דרך קבע וכל-שכן התביעה לכך שהמדינה תהיה דו-לאומית יהודית-ערבית בכל ענייניה ומנגוניה, היא לאמיתו של דבר שאיפה קולקטיבית בדרך לכיבושה של ישראל. הזכויות שהערבים תובעים לעצמם אינן אלא פלטפורמה אידיאולוגית ובסיס זינוק פוליטי להשתלטות מכרעת על ישראל בבוא הזמן.

ישראל זקוקה לחשבון נפש לאומי ופוליטי-פנימי נחרץ וחסר אשליות. מדיניות "השלום" הישראלית, מול הלחץ הערבי הבלתי-פוסק, איננה משקפת אפוא גדלות נפש כי אם רפיסות נפש לאומית. לא מדינאות נאורה היא אלא מדיניות קצרת טווח, אומללה וכושלת. בניגוד לנביאי השקר משמאל, שחזונו מופרך מכל וכל, יש לקבוע מטרה ברורה של **ניצחון** כדי להציב את ישראל על הדרך המדינית הנכונה.

לפיכך, על ישראל לשבור את תאוות ההשתלטות הערבית, או לכל הפחות להתעמת עמה, על ידי הקפאת המצב המדיני, ביטול תהליך אוסלו וחזוק הנוכחות היהודית בכל מקום בארץ ישראל. במקום נסיגה, זינוק נועז קדימה. זאת כדי לסגור על הערבים וללחוץ עליהם

¹⁰ גלעד כץ, מקור ראשון, 16.9.05.

לצאת ולברוח במקום שיהודים יעשו זאת. בכך ייווכחו המוסלמים לדעת שישראל לא נואשה ואין היא בשלב של בריחה החוצה, אלא נאבקת בעיקשות על כל רגב וגבעה כדי להשריש את המפעל הלאומי היהודי על אדמת המולדת.

האם הישראלים יהיו "הזרים" האחרונים שיעזבו את המזה"ת, או שמא תדע ישראל לקרוא תגר על האימפריאליזם הקולוניאלי הערבי שריסק וגרש עמי קדם ממכורותיהם? בידי ישראל הזכות והיכולת לתת תשובה מנצחת.

■ נספח ירושלים

העיר ירושלים על כל חלקיה עומדת במרכז המאבק הפלשתיני נגד מדינת ישראל. כעת מונים הערבים כשליש מכלל אוכלוסיית הבריה.¹⁰ מזרח ירושלים, עם למעלה מ-230,000 תושבים ערבים אמורה להימסר למדינה פלשתינית ריבונית שתקום. אין להוציא מכלל אפשרות שהפלשתינים ידרשו את ירושלים הערבית, דהיינו, האזורים שבהם גרו ערבים לפני 1948 וכן השכונות הערביות שצורפו לירושלים המורחבת והמאוחדת בשנת 1967. עם זאת, גם הישראלים וגם הערבים מדברים על רצונם בעיר פתוחה שתתפקד כיחידה אורבנית אחת, ללא חומה ומחסום.

העמדה הישראלית המסורתית הטוענת לירושלים פתוחה מייצגת ראייה מוטעית לחלוטין מבחינתו של האינטרס הלאומי הכולל. כעת אמנם העיר פתוחה וערבים נעים בה בחופשיות, אולם זאת במצב של שליטה ישראלית ביטחונית ומדינית בלעדית. העליונות השלטונית של ישראל מנעה עד כה מן הערבים לשנות את המרקם החברתי ותרבותי של העיר.

מצאיות עתידית, שבה שלטון פלשתיני חולש על חלק מהעיר בעוד העיר כולה תישאר פתוחה לכולם, תמטי אסון על מדינת ישראל. העיר תהיה פרוצה מכל עבר. תושביה הערביים, תיירים ועולי רגל מוסלמים בהמוניהם, ינעו ברחובות העיר המערבית היהודית ויטביעו את חותמם הפיסי והתרבותי-לשוני בכל מקום: מרכזי קניות, תחבורה ציבורית, מקומות בילוי ומסעדות. הערבים יביאו לשינוי קיצוני באווירה בחוצות העיר. היהודים ירגישו מאוימים ויעדיפו להדיר את רגליהם, לא רק משער שכם אלא גם מרחוב יפו. כזרים בערים יתחילו יהודים רבים לנטוש את ירושלים. שינוי קיצוני באקלים הציבורי יביא בעקבותיו למכירת דירות לערבים שינסו לחדש את ישיבתם באזורים כמו בקעה, קטמון וטלביה, שם גרו לפני תשי"ח ולתקוע יתד בשכונות החדשות כמו גילה ורמות.

ירושלים רבתי פתוחה ולא מחולקת, כמקום לשתי בירות לשתי מדינות, תהא משל למעמסה הרובצת על ישראל כולה. בתור שכזאת היא תהווה קרקע נוחה לכיבוש ערבי סוחף. בשם סובלנות, שוויון ודו-קיום ועל הבסיס השקרי של שלום עושים עם אויבים, תאבד ישראל את מהותה היהודית. למותר לציין כי ברירת ה"שלום" על פי התכתיב הערבי פירושה חידלון מדיני וקץ הצינונות. עובדה היא שהנתינה הישראלית המפורזת לא הביאה בכנפיה שום הישג אמיתי, אלא את ההפך הגמור, מול אויב חמוש, מוסת

וחפץ מלחמה. ככל שעובר הזמן וניסיונות הפיוס נמשכים לעייפה, החשש ביחס לברירת המחדל הקרויה "שלום" נראה וודאי יותר ויותר.

■ סיכום

ביקשנו להבהיר במאמר זה כי מעשה הכיבוש המוסלמי הוא **תהליך** ולא בהכרח **אירוע** חד פעמי, וכעת עלינו להפיק את לקחי היסוד. יש להכיר קודם כל בחובת המדינה להיערך למאבק ארוך ומייגע – אנחנו כבר נמצאים בשלבים מתקדמים של התמודדות זו שהחלה לפני שנים רבות. כוח העמידה יהיה תלוי באמונה בצדקת מעשה שיבת ציון והמפעל הציוני. הכוחות הבריאים בעם, אלה שאינם תומכים באויב ולא מערערים על זכותנו על ארץ ישראל, יצטרכו לגבור באופן מכריע על מגמות התבוסתנות השוררות בחברה הישראלית. צו הריאליזם המדיני חייב להנחות את ישראל בימים הקשים הבאים עלינו לטובה.

במקום להקל על הערבים בארץ, שרבים מהם עוינים את המפעל הלאומי היהודי, יש לקיים מדיניות של הכבדה והקפדה על חוקי המדינה היהודית. וכי אפשר להצדיק הגיונית קו פוליטי ומדיני המקל עם ציבור שמטרתו נשארת "שחרור" פלשתיין, שמשמעותה איננה אלא כיבוש ישראל והשמדתה מבפנים בכל דרך אפשרית? במקביל, על ישראל להטיב ולתגמל כל מי שחובר לציבור היהודי ומגלה נאמנות למדינת ישראל.¹¹

לא נס לחה של האמת ההיסטורית בנוגע האסלאם מזה כמעט אלף וארבע מאות שנה, לאמור: פני המוסלמים להשתלטות על ארצות לא להם ועל עמים למיניהם, כטרף לשבטי מוחמד. מדינת ישראל, הנמצאת בלב מערבולת הג'יהאד ללא הפסקה, תוכל לעמוד במאבק איתנים זה במידה שתבין את יסודותיו, מניעיו, שיטותיו והתקדימים ההיסטוריים שנרשמו בדם המובסים, בטמיעתם הרוחנית, ובבריחתם וגירושם לכל קצווי תבל. העימות בארץ בין ישראל לישמעאל לא תם, רק מתעצם, ובסוף יישאר, קרוב לוודאי, רק צד אחד על המפה. ■

¹¹ הדוגמה של העדה הד-רוזית, הראויה ליחס ממלכתי משופר מזה הקיים היום, אופיינית בהקשר זה. אליהם יש להוסיף בדוים, צירק-סיס, נוצרים ומוסלמים שהוכיחו נאמנות למדינה באמצעות שירותם הצבאי.

לאחרונה, לנוכח שריפת בתי הכנסת בגוש קטיף ובצפון השומרון בידי אספסוף ערבי, עלתה שאלת הצורך לפגוע במסגדים. עצם ההשוואה היא חילול קודש. בית כנסת הוא מקור השראה אלוהית שעיצב את תפיסת המוסר בתרבות המערב. המסגד הוא היפוכו הסימטרי, במה להסתה גזענית של כת חשוכה המעלה על נס את המוות כציווי עליון. החרבת קני מרצחים אלו היא הכרח לא יגונה שאינו נופל בחשיבותו מהפצצת מפקדות הגסטאפו או חיסולן של כנופיות טרור. אילו יצאה ארה"ב בהצהרה גלויה כי פעולת חבלה נוספת אחת של אל קעאידה תביא להחרבת הכעבה במכה, סביר להניח כי פני הדברים היו נראים אחרת.

ליאון הרבסט (עורך ה-Der Weg)